

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.388/2011/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2012. év október hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 5.B.542/2011/20. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésének napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 8.420,- (nyolcezer-négyszázhusz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság (jelenleg Fővárosi Törvényszék) a 2011. év szeptember hó 6. napján kelt 5.B.542/2011/20 számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete (Btk. 166. § (1) bekezdés) miatt 7 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett az előzetes fogvatartás beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és védője a büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.504/2011/5. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta megalapozottnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság lényegében a perrendi szabályokat megtartotta, ugyanakkor az 1. tanú a nyomozás során tett írásbeli nyilatkozatát illetően tévedett, amikor azt írásbeli tanúvallomásnak tekintette, mert az nem felel

meg a Be. 85. § (5) bekezdésében írt feltételeknek. Azonban ez az eljárási szabálysértés nem volt lényeges kihatással az eljárás lefolytatására és a cselekmény elbírálására. Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat a lehetséges körben feltárta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat megvizsgálta, indokolási kötelezettségének mindenben eleget tett. Az ítéleti tényállást kisebb részben megalapozatlannak tartotta, mert az álláspontja szerint hiányos. Az ítélet nem tartalmazza azt, hogy a vádlott milyen helyzetben és milyen erővel szúrta meg a sértettet és hiányzik az élet elleni támadásra vonatkozó ténybeli következtetés. Indítványozta a tényállás kiegészítését a sértett sérüléseivel kapcsolatban. Okszerűnek tartotta a vádlott bűnösségére vont következtetést és törvényesnek a cselekmény jogi minősítését. Álláspontja szerint ugyanakkor a vádlott nem eshetőleges, hanem egyenes szándékkal cselekedett.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket kiegészítendőnek tartotta a súlyosító körülmények vonatkozásában azzal, hogy a kísérlet befejezett, ugyanakkor a kísérleti szakban maradási kisebb súllyal értékelendő. A bűnösség elismerése nem állapítható meg a vádlott javára, mert úgy nyilatkozott, hogy a történetekre nem emlékszik.

Az ügyész az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a védő perbeszédében elsődlegesen új szakértő kirendelését indítványozta a szakvéleményben fennálló hiányosságokra - védenca alkoholistának tekintendő, avagy sem - figyelemmel, illetve a pszichológus szakértő véleményének kiegészítését indítványozta e körben. Másodlagosan az elsőfokú ítélet enyhítését kérte, arra is figyelemmel, hogy időközben a terhelt lett a családfeenntartó.

A vádlott utolsó szó jogán ismét elmondta, hogy megbánta a történeteket továbbra is a sértett általa kifogásolhatónak tartott életmódját hangoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlotti és védői perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének. Az eljárási résztvevőkkel szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek. Az ellentmondásos vallomásokra tekintettel a vádlott és sértett elé tárta korábbi nyilatkozataikat, megkísérelte az ellentmondások feloldását. A releváns okirati bizonyítékok felolvasása megtörtént.

Tévedett a Fellebbviteli Főügyészség az 1. tanú írásbeli nyilatkozata felolvasásának megítélésével kapcsolatban. A vádiratban a Fővárosi Főügyészség indítványozta a Be. 217. § (2) bekezdés h/ pontja szerint az 1. tanú tanúvallomásának felolvasását. Az elsőfokú bíróság az ügyészi indítvánnyal egyezően felolvasással tette a

bizonyítás anyagává az 1. tanú nyomozás során tett tanúvallomását, melyben a tanú úgy nyilatkozott, hogy korábban az általa írtakat teljes egészében fenntartja, így e vallomásrészére figyelemmel törvényesen tette a bizonyítási eljárás részévé ezen írásbeli nyilatkozatát.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről is számot adott.

A vádlott elismerte, hogy bűncselekményt követett el volt házastársa sérelmére. Ennek egyértelmű bizonyítéka volt már a nyomozás során, hogy röviddel a cselekmény elkövetése után önként elment a rendőrségre és feladta magát. Nem vitatta, hogy a nála lévő késsel megszúrta a sértettet, bár magára az eseményekre nem emlékezett. A bűncselekmény a késő esti órákban a sértett lakhelye előtti területen akkor történt, amikor ott a vádlotton és a sértetten kívül más személy nem tartózkodott, így a cselekmény elkövetésének nem volt senki közvetlen szemtanúja. A vádlott szűkszavú beismerő vallomásával egybecseng a sértetti vallomás, a sértett az őt késsel ért támadást többszöri ütésként érzékelte, majd azt tapasztalta, hogy a nyakán vér folyik lefelé. A helyszíni szemle jegyzőkönyve is alátámasztja, hogy a támadás ott érte a sértettet, ahol a vádlottal egyezően azt állította, a sérüléseivel kapcsolatos orvosszakértői vélemények is igazolták a vádlott és sértett e körben tett előadását. A vádlotti és a sértetti vallomások közötti eltérés kizárólag a bűncselekmény kiváltó okának és motívumának megjelölésében volt.

A megállapított tényállás döntően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben írt hibáktól és hiányosságoktól, néhány részletében azonban azt a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint helyesbíti és egészíti ki:

- Az ítéleti tényállás 3. oldal 2. bekezdését úgy pontosítja, hogy sértett neve újabb házasságkötésére figyelemmel jelenleg
- Az ítéleti tényállás 3. oldal utolsó bekezdését azzal egészíti ki, hogy a bűncselekmény megtörténte után a sértett fia, illetve 2. tanú és a házban lakó más személyek is értesítették a mentőket.
- Az ítéleti tényállás 4. oldal 2. bekezdését az alábbiak szerint egészíti ki, átemelve az indokolásban írtakat a tényállásba sértett sérüléseinek leírását illetően:
 - A nyak felső harmadában középen, közvetlenül a gége felett egy darab függőleges lefutású 15 mm hosszú, éles szélű bőrfolytonosság megszakadás, nemes-képlet sértésének, illetőleg a légút megnyílásának említhetősége nélkül. Az elszenvedett sérülés büntető jogi gyógytartama 8 napon belüli.
 - A mellkas mellső felszíne jobb oldalán közvetlenül a szegycsont szélénél a III. bodra vetületében egy darab 1 cm hosszú, haránt irányú szúrási bemeneti

nyílás felülről lefelé kívülről befelé a szegycsont felé irányuló szúrt csatornával, a mellüreg megnyílásának, illetőleg nemes-képlet sértésének említhetősége nélkül, a sérülést a vádlott kis erejű szúrása okozta. Az elszenvedett sérülés 8 napon belül gyógyuló jellegűnek minősül.

- A törzs mellső felszíne oldalán a kulcscsont feletti árokban egy darab 15 mm hosszú, haránt irányú, éles szélű szúrás bemeneti nyílás kívülről befelé, kis mértékben hátulról előrefelé irányuló, kb. 8 cm hosszú mellüregbe hatoló jellegű szúrt csatornával, következményes mellúri vér- és levegőgyülem létrejöttével, mellkascsővezés és szívókezelés feltétlen javallatával. A sérülést nagy erőbehatással véghezvitt szúrással okozta a vádlott. Az elszenvedett sérülés 8 napon túl gyógyulónak minősül, a tényleges gyógytartam 4-6 hétben határozható meg.
 - A hát baloldalán a lapocka feletti tájékon egy darab 15 mm hosszú, éles szélű szúrás bemeneti nyílás felülről lefelé, kívülről befelé irányuló kb. 10 cm hosszú, a mellkasfal rétegei közé hatoló szúrt csatornával, nemes-képlet sértésének említhetősége nélkül, a sérülést nagy erőbehatással véghezvitt szúrással okozta a vádlott. Az elszenvedett sérülés 8 napon túl gyógyulónak minősül, a tényleges gyógytartam 4-6 hétben határozható meg.
 - A hát baloldalán a lapocka és a gerinc közötti tájékon pontosabban meg nem határozott anatómiai elhelyezkedésű 10 mm hosszú, haránt irányú, éles szélű szúrás bemeneti nyílás felülről lefelé irányuló kb. 5 cm mély hátizomba hatoló szúrt csatornával, nemes-képlet sértésének illetve mellüreg megnyílásának említhetősége nélkül, a sérülést közepes erőbehatással véghezvitt szúrással okozta a vádlott. Az elszenvedett sérülés 8 napon túl gyógyulónak minősül, a tényleges gyógytartam 2-3 hétben határozható meg.
 - A bal felkar középső-felső harmadának határán a feszítő oldalon egy darab kb. 5 cm hosszú, haránt irányú, éles szélű bőrfolytonosság megszakításos jellegű sérülés, felső sebszél esetében két rendbeli 1-1 cm hosszú mély behatással a sebalapban haránt irányú, befelé irányuló szúrt csatornával, a seb alapban a háromfejű karfeszítő izom belső fejének és az oda tartozó orsócsonti ideg átmetszetének közvetlen sérülésével, illetőleg részleges átmetsződésével A sérülést élel-heggyel bíró eszközzel nagy erőbehatással okozta a vádlott.
- Az ítéleti tényállás 4. oldal 2. bekezdésének utolsó mondatát a bal felkar sérülésére vonatkozóan azzal pontosítja, hogy a szúrt sérülés miatt a kézizomzat sorvadsága, azaz meggyengülése maradt vissza a kézerő kb. 50%-os csökkenésével megjelölhető utalással arra is, hogy a kézfunkció azáltal is súlyosan károsodott, hogy a kezujjak távolító és közelítő mozgásfunkciójának súlyos gyengülése a bal kéz IV. és V. ujj felületes érzészavar és zsibbadás okából a kisebb tárgyak megfogására, markolására alkalmatlanná vált. A maradandó fogyatékoság létrejötté a kézerő és kézügyesség csökkenésének okából tényként állapítható meg.

Az így kiegészített, helyesbített tényállás minden vonatkozásban megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a fellebbezési eljárásban.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

A védő új elmeorvos szakértő kirendelését kérte, ezzel kapcsolatban rámutat a másodfokú bíróság, hogy az elmeorvos szakértői véleményben a szakértők úgy foglaltak állást, hogy a vádlott korábbi rendszeres alkoholfogyasztásának ideggyógyászati szövődményei, maradványtünetei fennmaradtak, a szakértők ezt a megállapítást rögzítették. Az ítéleti tényállásban ezt feltüntette az elsőfokú bíróság, e körben további vizsgálatra nincs szükség.

A minősítéssel kapcsolatban annyiban szorul helyesbítésre az elsőfokú ítélet, hogy a vádlott nem eshetőleges hanem egyenes ölési szándékkal vitte véghez az élet elleni cselekményét. A vádlott a bűncselekmény elkövetése során az élet elleni cselekmények tipikus elkövetési eszközével, egy 13 cm élhosszúságú késsel olyan testtájékot - mell, hát - támadott, amelyek köztudomásúlag életfontosságú szerveket rejtenek. A szúrások közül két nagy és egy közepes erejű szúrás érte a sértettet. Ezen túlmenően a vádlott egy kötelet dobott hátulról a sértett nyakába, és ezzel rántotta őt a földre. A vádlott által alkalmazott eszköz, a támadott testtájék az erőbehatás mind arra mutat, hogy a vádlott a sértett halálát kívánva egyenes szándékkal cselekedett, a maga részéről mindent megtett annak érdekében, hogy a sértett halála bekövetkezzen.

A büntetés kiszabása körében az enyhítő körülmények közül a másodfokú bíróság a cselekmény kísérleti szakban maradását csekélyebb súllyal értékelte arra figyelemmel, hogy befejezett és közeli kísérlet volt. Ugyanakkor további súlyosító körülményként értékelte a garázda, útonálló jellegű, éjszakai elkövetést, továbbá hogy a vádlott nála gyengébb fizikumú nő sérelmére valósította meg a cselekményét, valamint a válással kapcsolatos konfliktusok megoldásának körében tapasztalható erőszakos élet elleni cselekmények elszaporodottságát.

A másodfokú bíróság - a védelmi állásponttól eltérően - úgy ítélte meg, hogy mind a fő-, mind a mellékbüntetés mértéke arányos az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, a súlyosító és enyhítő körülményekkel.

E körben a Fővárosi Ítéltábla mellőzi az elsőfokú bíróság ítéletének 11. oldal 3. bekezdésének negyedik mondatát „a vádlott bűnösségének foka ugyanakkor a cselekményen belül viszonylag alacsony” kitétel a büntetőjogban ismeretlen, egy adott bűncselekmény társadalomra veszélyességét a jogalkotó a büntetési tételkerettel meghatározza, amelyen belül a bíróság a bűnösségi körülmények számbavételét követően dönt a büntetés mértékéről. Ezzel összhangban értelmezhetetlen a „bíróság által akceptálható elkeseredett helyzetre” hivatkozás,

amely azonban az enyhítő körülmények között nem lett számba véve, ennek oka nyilvánvalóan az, hogy ilyen körülmény nem állott fenn. A vádlott az eljárás során mindvégig hártotta a tényleges cselekvőségével kapcsolatos kérdéseket, arra hivatkozott, hogy nem emlékszik arra, mit tett. Ezzel szemben visszatérően és részletesen ecsetelte sértett számára elfogadhatatlan magatartását, azt, hogy elhagyta őt, vele szemben tanúsított nagyképű viselkedését, gyermekeit elhanyagoló magatartását. Ugyanakkor az irányadó tényállás ezzel kapcsolatos megállapításokat nem tartalmaz, így teljességgel alaptalanok az indokolásban e körben hivatkozottak.

Az ítéletek járulékos rendelkezései helyesek, a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos döntés is törvényes.

A másodfokú eljárásban felmerült védői díjat a másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította, viselésére a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2012. év október hó 18. napján

. Rédei Géza s.k.. Vincze Piroska s.k.. Bartkó Levente s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 5.B.542/2011/20. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.388/2011/8. számú végzése folytán a mai napon jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2012. év október hó 18. napján

Dr. Rédei Géza

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: